

Pepa Chesa i Rafael Company*

UPV: De impura quaestione

Mentre els partits representats en les Corts valencianes podrien reduir el percentatge per arribar-hi, del tres al cinc per cent, des dels sectors contraris al pacte amb IU es veu ben car el preu polític que cal pagar per l'operació UPV-IU.

Ens hem assabentat del trencament (provisional, n'estem segurs) de les negociacions entre IU-UPV, per tal d'enllestir un pacte de cara a les pròximes eleccions autonòmiques. N'hem tingut notícia... per la premsa, i açò no tindria res d'estrany, si no fos perquè els qui redactem aquest escrit som, a hores d'ara, dos dels deu representants al Consell Polític del sector partidari de la independència política i electoral d'UPV (les tesis del qual van resultar derrotades per 19 vots en la darrera Conferència Extraordinària), i a més, membres de la Comissió Permanent.

Vetats, però, com estem, per assistir a les sessions de la taula negociadora (per decisió dels 17 membres pro-pacte del Consell Polític), no podem més que esperar que els nostres companys decidescuen convocar-nos a una de les cada vegada menys freqüents reunions de la Comissió Permanent, i així, assabentar-nos, de segona mà com sempre, de la situació, tot i que informacions anteriors, i l'olfacte propi, ens fan suposar que les nostres pors i preocupacions, manifestades arran del debat, s'estan, dissortadament, confirmant.

Som al davant d'un mercadeig que substitueix els criteris polítics aprovats per la Conferència. I no ens sorprèn.

UPV apareix enmig d'una dinàmica on els partits que componen IU (família mal avinguda) van, com «nosaltres», a «traure el major tros de pastís possible» (Pere Major, secretari d'organització).

UPV ¿es conformarà amb el «consol» del segon lloc per València? En tot cas, ens semblen greus les declaracions dels companys negociadors, que

manifesten un absolut menyspreu respecte de la incidència del nacionalisme polític a la circumscripció d'Alacant. Curiosament, el lloc on més ha crescut la implantació d'UPV gràcies al treball de la gent decidida a fer de la nostra organització una opció a tenir en compte. Més de vint nous col·lectius així ho avalen.

¿Quins criteris polítics emparen que des del sector partidari de l'entesa amb IU (purament «tàctica» segons ells) es pretenga generalitzar l'acord per a les municipals? ¿Com justificar el pacte a Gandia, per exemple, on IU no té pràcticament incidència, i UPV podria ben bé traure tres regidors anant a soles?

Forçar el pacte a les municipals, encara que sols siga per «mimetisme» (Pere Major), ¿no és una convergència de fet?

I parlem de la circums-

cripció de Castelló: és cert que l'opció comunista trau més vots que UPV. Però també ho és que el 60 per cent dels sufragis de l'any 83 estan concentrats a la Vall d'Uixò, on, per cert, l'alcaldia és dels carrillistes. I que sapiem, la «Mesa por la Unidad de los Comunistas», no forma part d'IU.

Siga quin siga el resultat final d'aquestes negociacions, on el contingut del programa a pactar és una incògnita (¿serà antinuclear o no ho serà?...), el cert és que a hores d'ara es perfilen com a possibles més d'una setantena de llistes municipals, sota les sigles exclusives d'UPV, en ús de l'autonomia de decisió dels col·lectius locals. ¿Quantes n'haurien estat si no s'hagués encetat aquesta dinàmica pactista? Mai no podrem saber, si es consolida el pacte, què hauria passat amb el nacionalisme polític valencià presentant-

se sol... Però, ¿com sabrem quan les nostres condicions ens «permetran» trencar amb IU?

El sùmmum de la ironia seria que AP i el PSOE, en un exercici de democràcia, baixassen del 5 al 3 per cent el límit mínim per a estar present al parlament autonòmic (el que han fet ja a altres «comunidades»). Ens agradaria, ¡tant! I en aquest supòsit, benvolguts companys pro-pacte... ¿seguireu legitimant les negociacions?

No voldríem acabar sense fer esment d'un tema també important: ¿qui anirà per UPV a les llistes pactades? Perquè si els antipacte més «públics i notòris» no vindrien de gust al sector hegemònic (ni ells/nosaltres mateixos voldríem/voldríem...); si, també, la presència dels ex-PCPV (Ernest Garcia i altres), donaria massa imatge de «reconstrucció» d'aquest partit; i si, per últim, els membres d'IU mantenen recels davant alguns militans d'UPV per ser «dretans» (Andreu Banyuls)... s'haurà de pensar que l'espectre possible es redueix a una família del sector majoritari (J. L. Blasco i afins), per cert, molt present a les cròniques que el diari *Levante* fa de l'event de la negociació.

Des del nostre angle, els costos polítics de tot açò segueixen semblant-nos enormes. L'estratègia per la consolidació i l'eixamplament del nacionalisme polític continua basant-se, pensem, en el treball quotidià i ampli de la base, i en aquest sentit, les eleccions —pacten o no— haurien de possibilitar a la UPV la presentació que com més llistes autònomes millor.

* Membres de la Comissió Permanent del Consell Polític d'UPV.